

Arrest

nr. 214 140 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2015 wordt de verzoekende partij in bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 30 juni 2016 waarbij opgemerkt wordt dat het verblijf beperkt is tot de duur van de missie van de referentiepersoon die in België tewerkgesteld is via Turkije als onderwijzend personeel.

Op 16 september 2016 wordt de A-kaart een eerste keer verlengd tot 30 september 2017.

1.2. Op 8 februari 2018 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

naam: C., H. (..),

geboortedatum: 15.03.1978

geboorteplaats: Akcadag

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980: “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van haar activiteiten in België:

2° indien zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden;”

Overwegende dat betrokkene op 04.01.2013 naar België kwam. Hij bleek houder van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdeling afgeleverd in toepassing van het Koninklijk Besluit van 30.10.1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen.

Overwegende dat meneer zijn speciaal identiteitsbewijs type S (geldig tot 30.09.2015) diende in te leveren bij de FOD Buitenlandse Zaken en op 29.09.2015 een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 indiende om toepassing te kunnen genieten van de gewone verblijfsreglementering voor de verdere duur van de missie van zijn partner E. Ç., F. G. (..).

Overwegende dat meneer gemachtigd werd tot een verblijf in toepassing van artikel 9 bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van dit tijdelijke verblijf in onze vorige instructies dd. 16.09.2016 werden opgenomen:

“- een recent en positief samenwoonstverslag met mevrouw E. Ç., F. G. (..)

- een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

Het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan het verblijf van de referentiepersoon, mevrouw E. Ç. F. G. (..) (NN: xxxxxxxxx), dewelke nog verblijfsrecht dient te hebben.”

Overwegende dat het verblijf van betrokkene uitdrukkelijk gekoppeld is aan het verblijf van de referentiepersoon, mevrouw E. Ç., F. G. (..) (NN: xxxxxxxxxxxx), dewelke haar activiteit in het kader van de partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering (akkoord in het kader van taal en cultuur) werd beëindigd op 30.06.2017 en wiens tijdelijk verblijf niet meer verder verlengd werd.

Overwegende dat meneer niet meer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd :

*Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 04.01.2013) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Betrokkene was zich er bovendien van bij aanvang van bewust dat het verblijf steeds beperkt was tot de duur van de missie van zijn partner als Turkse lerares taal en cultuur en een uitdrukkelijk tijdelijk karakter had. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Het verblijf van de partner E. Ç., F. G. (..) (NN: xxxxxxxxx) en hun gemeenschappelijk kind C., I. D. (..) *23/02/08 werd eveneens beëindigd op 08.02.2018. Het staat het gezin vrij zich elders*

als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending art. 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

Bestreden beslissing baseert zich op art 13 §3 Vw.:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kon in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Verweerder beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Door het woordgebruik 'kan' wordt duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover verweerder beschikt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid, dient verwerende partij in die zin te motiveren.

Een loutere verwijzing en motivering omtrent de voorwaarde van art. 13, §3,1° Vw. volstaat niet: de discretionaire bevoegdheid blijft bestaan bij het eventueel vervullen van deze voorwaarde.

Tweede onderdeel

In het kader van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel dient verweerder zijn beslissing te baseren op de juiste feiten en omstandigheden.

Hij stelt dat verzoeker op 04.01.2013 naar België zou zijn gekomen. Dit klopt niet. Hij kwam immers op 13.09.2012 met zijn dochter aan in België. Zijn vrouw kwam op 28.08.2012 in België aan en heeft dan haar functie opgenomen, zoals wordt bevestigd door de Turkse Ambassade (zie stuk 4).

Derde onderdeel

Verweerder stelt dat verzoeker niet voldoet aan de aan zijn verblijf gesteld voorwaarden. De gestelde voorwaarden worden verduidelijkt door te verwijzen naar de instructies dd. 16.09.2016.

Hij verwijst later dat het verblijf van verzoeker zijn echtgenote niet verlengd werd. Daarop stelt hij dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Verzoeker dient ervan uit te gaan dat verweerder oordeelt dat hij niet aan de voorwaarden voldoet omwille van het stopzetten van het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Aan de andere voorwaarden (samenwoonst, niet ten laste van OCMW en onberispelijk gedrag) voldoet hij immers.

Het is echter niet duidelijk wanneer het verblijfsrecht van zijn echtgenote is stopgezet. In het bevel om het grondgebied te verlaten voor haar bestaat er heel wat onduidelijkheid: er wordt gewag gemaakt van drie data: 30.09.2017, 30.06.2017 of 28.08.2017 of de datum van het bevel zelf (08.02.2018) (zie stuk 5).

Met een dergelijke onduidelijke motivering, schendt verweerder zijn materiële motiveringsplicht.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van het in casu toepasselijke wetsartikel, met name artikel 13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

[De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.](1)

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (opgeheven)

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te

verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid,

1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 5 (opgeheven)

§ 6

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen."

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 5 oktober 2015 gemachtigd werd tot een verblijf van beperkte duur op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd hierbij duidelijk gesteld dat de duur van het verblijf beperkt was tot de duur van de missie van de referentiepersoon die vanuit Turkije was aangesteld om in België les te komen geven. Verder wees de verwerende partij er tevens op dat voor de verlenging van de A-kaart volgende voorwaarden moesten vervuld worden:

-positieve woonstcontrole met de referentiepersoon

-bewijs niet ten laste van de Belgische staat

-recent uittreksel uit het strafregister.

Op 16 september 2016 werd de A-kaart verlengd tot 30 september 2017 waarbij dezelfde voorwaarden werden gesteld voor de verdere verlenging ervan en waar er nogmaals op gewezen werd dat de duur van het verblijf beperkt werd tot de duur van het verblijf van de referentiepersoon.

Op 8 februari 2018 beslist de verwerende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet nu gebleken is dat verzoekende partij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Immers wordt vastgesteld dat de activiteit van de referentiepersoon werd beëindigd op 30 juni 2017 en het tijdelijk verblijf van de referentiepersoon aldus niet meer verder verlengd werd. Nu het verblijf van verzoekende partij gekoppeld was aan het verblijf van de referentiepersoon blijkt aldus dat zij zich niet meer in de voorwaarden bevindt om alsnog verder verblijf te houden.

2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu geen verplichting is, wijst de Raad erop dat het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen recht is maar een gunst en dat het aan de verwerende partij in het kader van haar ruime discretionaire bevoegdheid ter zake toekomt om de voorwaarden vast te leggen die aan dergelijke machtiging gekoppeld zijn. Verzoekende partij kan

bezwaarlijk voorhouden niet te weten dat de machtiging tot verblijf beperkt was tot de duur van het verblijf van haar partner. Nu deze voorwaarde niet meer is vervuld, verzoekende partij betwist ook niet dat het verblijf van haar partner beëindigd is, vermocht verwerende partij, daarbij gebruik makende van haar discretionaire bevoegdheid over te gaan tot de afgifte van de bestreden beslissing. De Raad mag in het kader van zijn wettigheidsstoezicht zijn eigen beoordeling niet in de plaats stellen van deze van de verwerende partij.

Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij enkel verwijst naar artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing geeft de verwerende partij weer waarop het verblijf van verzoekende partij gestoeld was en wat de voorwaarden waren voor dit verblijf. De verwerende partij stelt dienaangaande vast dat aan één van de voorwaarden niet meer is voldaan, met name het verblijf van de referentiepersoon werd beëindigd. Nu het verblijf van verzoekende partij enkel werd toegestaan in het kader van het verblijf van de referentiepersoon, is het geenszins kennelijk onredelijk noch incorrect van de verwerende partij om ook de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij al op 13 september 2012 in België aankwam met haar dochter en dat haar partner op 28 augustus 2012 in België aankwam en haar functie opnam. Met het betoog dat het aldus verkeerd is te stellen dat zij op 4 januari 2013 naar België kwam, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden oordeelde dat zij één van de voorwaarden voor haar verblijf niet meer vervulde en derhalve overging tot het treffen van de bestreden beslissing.

2.9. Waar verzoekende partij betoogt dat het onduidelijk is wanneer precies het verblijfsrecht van haar partner werd stopgezet dient vooreerst gesteld dat verzoekende partij in dit betoog niet kan gevolgd worden. In de bijlage 13 getroffen ten aanzien van de partner (stuk 5) blijkt dat daarin duidelijk gesteld wordt dat de A-kaart van de partner sinds 30 september 2017 verstreken is, dat haar activiteit in het kader van de partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering werd beëindigd op 30 juni 2017 en haar missie niet verder werd verlengd en dat aangezien de partner niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden haar aldus een bevel om het grondgebied te verlaten op 8 februari 2018 wordt gegeven. Ook in de bestreden beslissing kan er hoegenaamd geen sprake zijn van enige verwarring omtrent de datum van beëindiging van het verblijfsrecht van de partner. Zo wordt hierin ook aangegeven dat diens activiteit op 30 juni 2017 werd beëindigd en dat haar tijdelijk verblijf niet verder verlengd werd. Het verblijf van de partner en het kind werden beëindigd op 8 februari 2018. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe de verzoekende partij kan stellen dat de vermelding van de verschillende data leidt tot verwarring aangaande de datum van beëindiging van het verblijf van de partner.

Daarnaast dient alleszins gesteld dat uit het gevoegde bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de partner (stuk 5) blijkt dat deze beslissing op 8 februari 2018 getroffen werd zodat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij haar betoog nu er geen betwisting kan over bestaan dat het verblijfsrecht van de partner wel degelijk beëindigd werd en daardoor ten aanzien van de verzoekende partij kon geoordeeld worden dat zij niet meer aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden voldeed. Het loutere feit dat zij wel voldeed aan de andere voorwaarden, met name dat zij niet afhankelijk was van het ocmw en een onberispelijk gedrag vertoonde, doet hieraan geen afbreuk nu het gaat om cumulatieve voorwaarden.

2.10. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij in casu het vertrouwensbeginsel zou geschonden hebben nu verzoekende partij duidelijk geïnformeerd werd over de voorwaarden die aan het verblijf gekoppeld werden en zij aldus niet de rechtmatige verwachting kon koesteren dat, ondanks het niet vervullen van één van deze voorwaarden, zij alsnog zou gemachtigd worden tot verder verblijf.

2.11. Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.12. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM. Schending van art. 3 Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Schending artikel 13,62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In die zin diende ook artikel 8 EVRM, waarin het recht op het gezinsleven wordt gegarandeerd en art. 3 IVRK, waarin het belang van het kind wordt benadrukt, gerespecteerd te worden.

De bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is er geen rekening gehouden met het gezinsleven.

Tweede middel

Verzoeker heeft een dochter en een zwangere vrouw. Hij heeft onbetwistbaar een gezinsleven.

Zijn privéleven is echter nog ruimer. Hij woonde immers 5 jaar lang in België. Zijn vrouw werkte hier ook als lerares. Zij bouwden hier samen een professioneel en sociaal netwerk uit van vrienden, collega's en leerlingen.

Een dergelijk netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 omschreef het EHRM dit als volgt:

"95. The Court further observes that the case-law has consistently treated the expulsion of long-term residents under the head of private life" as well as that of "family life", some importance being attached in this context to the degree of social integration of the persons concerned (see, for example, Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-1, pp. 88-89, §§ 42 - 45). Moreover, the Court has recognised that Article 8 applies to the exclusion of displaced persons from their homes (see Cyprus v. Turkey [GC], no. 25781/94, § 175, ECHR2001-IV)

96. As regards the facts of the present case, the first applicant arrived in Latvia in 1959 when she was only one month old. Until 1999, by which time she was 40 years of age, she continued living in Latvia. She attended school there, found employment and married. Her daughter, the second applicant, was born in Latvia in 1981 and lived there until the age of 18, when she was compelled to leave the country together with her mother, having just completed her secondary education (see paragraphs 16 and 46 above). It is undisputed that the applicants left Latvia against their own will, as a result of the unsuccessful outcome

of the legal proceedings concerning the legality of their stay in Latvia. They were thus removed from the country where they had developed, uninterruptedly since birth, the network of personal, social and economic relations that make up the private life of every human being. Furthermore, as a result of the removal the applicants lost the flat in which they had lived in Riga (see paragraphs 32 and 46 above). In these circumstances, the Court cannot but find that the applicants' removal from Latvia constituted an interference with their "private life" and their "home" within the meaning of Article 8 paragraph 1 of the Convention."

Uw Raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning):

"Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55;

EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Er is ontegensprekelijk sprake van een privé-, gezins- en familieleven. Er diende derhalve een fair balance-toets te worden uitgevoerd. Verzoeker wenst hier te verwijzen naar de rechtspraak die wijst op een dergelijk onderzoek (zie RvV nr. 156 153 van 5 november 2015; eigen onderlijning):

"De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)"

Er is simpelweg geen toets van het gezinsleven gebeurd in bestreden beslissing. Gelet op het onbetwistbare bestaan van een gezinsleven, schendt verweerder art. 74/13 Vw. en art. 8 EVRM."

2.13. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er in eerste instantie op dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch artikel 8 EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhouden (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591; RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

2.14. Verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, zij heeft immers een dochter en een zwangere vrouw. Verder wijst zij erop dat haar privéleven nog ruimer is nu zij reeds vijf jaar in België woont waar haar vrouw werkte als lerares en waar zij samen een professioneel en sociaal netwerk van vrienden, collega's en leerlingen hebben uitgebouwd.

2.15. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het gezinsleven van de verzoekende partij. Zo wijst de verwerende partij erop dat ook het verblijf van de partner werd beëindigd alsook het verblijf van het gemeenschappelijk kind. Zij stelt vast dat het gezin zich elders kan vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan het gezinsleven noch aan het hoger belang van het kind.

Verzoekende partij betwist niet dat ook het verblijf van haar kerngezin werd beëindigd. Nu de bestreden verwijderingsmaatregel geen scheiding teweegbrengt tussen de gezinsleden daar zij allen het Belgische grondgebied moeten verlaten en uit niets blijkt dat zij niet elders hun gezinsleven kunnen verderzetten, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar gezinsleven en alzo artikel 8 EVRM schendt. Waar zij thans nog aanvoert dat haar partner

zwanger is, dient gesteld dat dergelijk argument niet anders kan doen besluiten nu de bestreden verwijderingsmaatregel evenmin een inbreuk vormt op het gezinsleven met het tweede kind waarvan de bevalling blijkens het voorgelegde medisch attest op 5 oktober 2018 was voorzien.

Verzoekende partij gaat met haar betoog over haar opgebouwd privéleven in België ook volledig voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 04.01.2013) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Betrokkene was zich er bovendien van bij aanvang van bewust dat het verblijf steeds beperkt was tot de duur van de missie van zijn partner als Turkse lerares taal en cultuur en een uitdrukkelijk tijdelijk karakter had. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Het verblijf van de partner E. Ç., F. G. (..) (NN: xxxxxxxxx) en hun gemeenschappelijk kind C., I. D. (..) *23/02/08 werd eveneens beëindigd op 08.02.2018. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden.”*

De Raad wijst erop dat er in casu sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. In dat geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing kunnen ernstig worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Verzoekende partij betwist niet, meer nog, betoogt zelf, dat haar legaal verblijf in België vijf jaar heeft geduurd, dit in kader van het verblijf van haar partner die hier als lerares tewerkgesteld was in kader van een partnerschap van de Vlaamse overheid met Turkije. Zij betwist evenmin dat zij het overgrote deel van haar leven in Turkije heeft doorgebracht zodat de verwerende partij terecht stelt dat de duur van het verblijf in België een relatief korte periode betreft in vergelijking met de duur van het verblijf in het herkomstland. Ook wijst de verwerende partij er terecht op dat verzoekende partij er van in het begin bewust van was dat haar verblijf in België beperkt was tot de duur van de missie van haar partner. Verzoekende partij betwist voorts niet dat deze tewerkstelling beëindigd werd – uit het voorgelegde attest van de Turkse ambassade blijkt trouwens ook dat de partner als lerares werd aangesteld in België voor vijf jaar vanaf 28 augustus 2012, behoudens verlenging, zodat deze periode ondertussen voorbij is – zodat aldus niet blijkt dat er nog sprake is van professionele belangen in België. Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij zelf enige vorm van tewerkstelling in België uitoefende. De Raad neemt voorts aan dat verzoekende partij inderdaad sociale contacten heeft opgebouwd in België tijdens haar verblijf alhier, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze contacten getuigen van een dermate intensiteit derwijze dat zij deze contacten niet vanuit het herkomstland kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken. Verzoekende partij betwist voorts ook niet dat zij geen medische problemen heeft die een terugkeer kunnen verhinderen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft gehanteerd tussen de belangen van de verzoekende partij die er enerzijds in bestaan haar privéleven verder te zetten in België terwijl zij niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarde en anderzijds de belangen van de Belgische staat die erin bestaan de binnenkomst en verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij blijkt niet.

2.16. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt uit de bespreking hoger dat de verwerende partij aandacht heeft gehad voor het gezinsleven van de verzoekende partij nu zij erop wijst dat alle leden van het kerngezin België moeten verlaten en niet blijkt dat zij hun gezinsleven niet elders kunnen verderzetten. Wat betreft het hoger belang van de kinderen wijst de Raad erop dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet verder tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Verzoekende partij maakt voorts ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen geschaad wordt door een terugkeer naar Turkije in gezelschap van hun ouders. Het pas geboren kind heeft bovendien nog geen binding met België en waar verzoekende partij nog een schoolattest voorlegt van het kind dat tien jaar is wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit kind geen onderwijs kan genieten in Turkije. Verder betwist de verwerende partij ook niet dat er geen sprake is van gezondheidsproblemen die een terugkeer zouden verhinderen.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou veronachtzaamd hebben.

2.17. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad nog op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

2.18. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij met haar betoog evenmin een schending aannemelijk van de overige door haar ingeroepen bepalingen en beginselen.

2.19. Het tweede middel is ongegrond.

2.20. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending art. 3IVRK.

Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning):

“Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukorubegg, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). RvVX-Pagina 7 van 10 Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel

nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing valt immers binnen de werkingssfeer van de Unierecht, met name artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoeker duidelijk in zijn belangen. Hieruit volgt dat hij zijn standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet gebeurd.

Mocht verzoeker zijn gehoord, had hij ten eerste kunnen wijzen op het feit dat hij een ruim uitgebouwd privé-, gezins- en familieleven in België heeft. Dit is ruimer dan enkel zijn vrouw en dochter. Het opgebouwde gezinsleven wordt beschermd door art. 8 EVRM. Bovendien had hij kunnen wijzen op de zwangerschap van zijn vrouw (zie stuk 2). Hij had ook kunnen wijzen op het feit dat zijn 10-jarige dochter naar school gaat en dat het belang van het kind primeert (zie stuk 3).

De bestreden beslissing houdt echter op geen enkele wijze rekening met de bovenstaande overwegingen.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.21. In zoverre verzoekende partij zich in het derde middel beroept op een schending van artikel 41 van het Handvest moet worden geduïd dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de terugkeerrichtlijn en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij herhaalt dat zij – indien zij gehoord had geweest – had kunnen wijzen op haar gezins- en privéleven alsook het hoger belang van haar kind, maar de Raad wijst erop dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het gezins- en privéleven van verzoekende partij alsook het hoger belang van haar kind en dat voorts uit de bespreking hoger is gebleken dat verzoekende partij geen elementen heeft kunnen aanvoeren die deze beoordeling onderuit kunnen halen.

Er blijkt dus niet dat verzoekende partij nog concrete en pertinente gegevens had kunnen aanbrengen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat een schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel niet blijkt.

2.22. Waar de verzoekende partij nogmaals wijst op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 3 IVRK en artikel 8 EVRM verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel.

2.23. In zoverre verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat zij zich in het verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden verwijderingsmaatregel een schending inhoudt van voormelde verdragsbepaling. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook onontvankelijk.

2.24. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER